

всички почнали да разговарятъ. „Нѣма у насъ мѣд-реци! Само царкинята „Червено цвѣтенце“ знае всичко! Сама тя е научила всичко!“ . . . викалъ народътъ, обсипвалъ я съ цвѣтя, носилъ я на рѣцѣ и ѝ се покланялъ. Царкинята била радостна. Но изведнажъ си спомнила, че нѣмало на мегданя гърбавия човѣкъ.

Тя пакъ затъжила, излѣзла прѣдъ палата и почнала да плаче.

— Защо плачешъ? — неочаквано я попиталъ нѣкой. Това било малкото човѣче съ голѣмата гърбица. То сѣкашъ изкочило изъ земята и стояло прѣдъ царкинята. Ней дожалѣло за него и искала да го попита, защо той е тъй нещастенъ, но веднага си спомнила, че той не иска да ѝ се покланя, и се разсърдила.

— Защо те нѣмаше на мегданя? — рекла царкинята.

— Азъ бѣхъ тамъ, — отвърнало малкото човѣче.

— Ами защо не дойде при мене, когато всички ме хвалѣха и ме обсипваха съ цвѣтя?

— Ти не заслужавашъ това, — казалъ гърбавиятъ човѣкъ и си отишѣлъ.

Царкинята отишла въ стаята си, и почнала безутѣшно да плаче. Като чули плача ѝ, дошли всички слуги, дошла и бавачката, дошълъ и самиятъ царъ. Всички я наобиколили, цалували, милвали я и я утѣшавали. Но нищо не помогнало. Царкинята „Червено цвѣтенце“ искала да умре.

V.

Въ това врѣме се случило едно голѣмо нещастие — настаналъ гладъ. Нивитѣ били изгорѣли отъ слънцето и нѣмало жито. Селата били пуссти и тѣжни, сѣкашъ нѣмало ни една жива душа. Хората били изѣли всичко, каквото имали. Защо Господъ наказалъ хората? Отъ своя разкошенъ палатъ царкинята слушала хорския плачъ. Но тя не обръщала внимание на хорскитѣ сълзи. Най послѣ, хорския плачъ ѝ омръзналъ. Тя повикала бавачката и я попитала:

— Кой е този, кой о денемъ и ношемъ плаче подъ моя прозорецъ?